

בש"פ 7413/19 - אבי מזרחי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7413/19

לפני:

כבוד השופטת י' וילנר

המבקש:

אבי מזרחי

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 7.10.2019 בעמ"ת 8768-10-19, שניתנה על ידי כב' השופט ע' דרויאן-גמליאל

בשם המבקש:

עו"ד נועם גוטמן

החלטה

1. בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט ע' דרויאן-גמליאל) ב־, מיום 7.10.2019, בגדרה נדחה עררו של המבקש על החלטת בית משפט השלום בראשון לציון (כב' השופטת א' אורן) ב־, מיום 22.9.2019. במסגרת החלטה זו, הורה בית משפט השלום על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 20.8.2019 הוגש כתב אישום נגד המבקש (כתב אישום מתוקן הוגש ביום 22.9.2019), המונה שלושה אישומים, וזאת בגין שורה של עבירות רכוש: גניבה מרכב לפי סעיף 413ד(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; פריצה

לרכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין; פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין; גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין; וכן, הסגת גבול לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה לבית משפט השלום בקשה להורות על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

3. בהחלטת בית משפט השלום מיום 29.8.2019 (מ"ת 44947-08-19; כב' השופטת הבכירה ש' דקל-נווה), נקבע כי קיימות ראיות לכאורה לביסוס האישומים המיוחסים למבקש. כמו כן, נקבע כי מתקיימת עילת מעצר של מסוכנות בעניינו, וזאת לנוכח עברו הפלילי המכביד של המבקש, הכולל הרשעות בעבירות סמים ובעבירות רכוש. בית משפט השלום ציין עוד כי חלה הידרדרות מהירה במצבו של המבקש זמן קצר לאחר שסיים הליך טיפולי ממושך שכלל הליך של גמילה מסמים, וכל זאת כשלפני פחות משנה נגזר עליו עונש מאסר מותנה של שישה חודשים וצו מבחן למשך שנה. ואולם, חרף מסוכנותו האמורה של המבקש, הורה בית משפט השלום על הפנייתו לקבלת תסקיר שירות מבחן, על-מנת לבחון את התאמתה של חלופת המעצר אשר הוצעה מטעם המבקש.

4. ביום 12.9.2019 התקבל תסקיר המעצר בעניינו של המבקש, בגדרו העריך שירות המבחן כי "קיים סיכון משמעותי להישנות התנהגות בעייתית ופורצת גבול בתחום הסמים, הרכוש והאלימות" מצד המבקש, וכן כי המפקחים המוצעים יתקשו לשמש כגורמי סמכות ומציבי-גבולות עבורו ובכך להפחית את הסיכון הנשקף ממנו. עוד צוין כי המבקש חזר לצרוך סמים. משכך, המליץ שירות המבחן שלא לשחרר את המבקש לחלופת מעצר (להלן: התסקיר). בהמשך לכך, בהתאם להחלטת בית משפט השלום מיום 15.9.2019 (מ"ת 44947-08-19; כב' השופטת א' אורן), הוגש תסקיר משלים בעניינו של המבקש, וזאת על-מנת לבחון את האפשרות למעצרו בפיקוח אלקטרוני (להלן: התסקיר המשלים). אף במסגרת תסקיר זה, המליץ שירות המבחן להותיר את המבקש במעצר מאחורי סורג וברית, וזאת לנוכח ההערכה כי הוא יתקשה לעמוד לאורך זמן בתנאי מעצר בפיקוח אלקטרוני וכי בת זוגו לשעבר אשר הוצעה כמפקחת תתקשה למנוע ממנו גישה לחומרים ממכרים.

5. ביום 22.9.2019 הורה בית משפט השלום על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, תוך שקבע כי אין בחלופת המעצר המוצעת וכן במעצר בפיקוח אלקטרוני כדי לתת מענה למסוכנות הנשקפת מן המבקש. זאת, בשים לב לעברו הפלילי של המבקש; לחזרתו לשימוש אינטנסיבי בסמים; להערכתו של שירות המבחן בתסקיר ובתסקיר המשלים כי המפקחים המוצעים יתקשו לאיין את הסיכון הנשקף ממנו לביטחון הציבור; וכן, לאור ההערכה כי המבקש יתקשה לשמור על תנאי המעצר, אף תחת פיקוח אלקטרוני. עוד ציין בית משפט השלום בהחלטתו כי המבקש זקוק להליך טיפולי במסגרת קהילתית סגורה, ומשכך מקובלת עליו המלצת שירות המבחן בתסקיר המשלים לפיה מעצר בפיקוח אלקטרוני לא יספק את המענה הדרוש לו להתמודדות עם התמכרותו.

6. על החלטה זו הגיש המבקש ערר לבית משפט המחוזי, בו נטען כי בית משפט השלום שגה בהחלטתו להורות על מעצרו עד לתום ההליכים נגדו מבלי לבחון באופן בלתי-אמצעי את התאמתם של המפקחים המוצעים על-ידו. בערר נטען כי בהחלטות שניתנו על-ידי בית משפט זה נקבע כי על בית המשפט לבחון בעצמו את המפקחים המוצעים, ואל לו להסתפק בהמלצתו של שירות המבחן בנדון.

7. בהחלטתו מיום 7.10.2019 דחה בית המשפט המחוזי את עררו של המבקש, בקבעו כי לא נפלה טעות

בהחלטת בית משפט השלום. בתוך כך נקבע כי על-אף ההחלטות המורות לבית המשפט לבחון באופן בלתי אמצעי את המפקחים המוצעים, הרי שבמקרים בהם קיימת מובהקות לגבי חוסר ההתאמה של הנאשם ולגבי חולשת הפיקוח, כבעניינו, אין טעם בבדיקה ישירה כאמור.

על החלטה זו מונחת בקשת רשות הערר שלפניי.

8. המבקש שב על עיקרי הטענות שטען בבית המשפט המחוזי, ומוסיף כי בקשתו מעלה שאלה משפטיות בעלת חשיבות עקרונית בדבר הסתמכותו של בית המשפט הדן בהליכי מעצר על המלצות שירות המבחן ביחס להתאמתם של המפקחים, זאת מבלי שבית המשפט התרשם מהם באופן עצמאי.

דיון והכרעה

9. לאחר עיון בבקשה, על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, אף מבלי לקבל תשובה.

הלכה היא כי בקשת רשות לערעור ב"גלגול שלישי" על החלטה בהליכי מעצר תתקבל רק במקרים מיוחדים, בהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים להליך, או כאשר מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות זאת, כגון: פגיעה שאיננה מידתית בזכויות המבקש; חשש לעיוות דין, חריגה מסמכות ועוד כיוצא באלה (ראו: בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקאות 6-7 (17.4.2011); בש"פ 1171/18 חזן נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (11.2.2018); בש"פ 2264/19 בוגלה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (3.4.2019)). עיון בטענות המבקש מעלה כי חרף ניסיונו לשוות לבקשתו נופך עקרוני החורג מעניינו הפרטני, הבקשה אינה מעוררת כל שאלה עקרונית בעלת השלכות רוחב. עניינו של המבקש נדון לפני שתי ערכאות שיפוטיות, אשר בחנו את החומר שהוצג לפניהן, והגיעו למסקנה כי לא ניתן בשלב זה לאיין את מסוכנות בחלופת מעצר או במעצר בפיקוח אלקטרוני. כמו כן, לא מצאתי כי עניינו של המבקש בא בגדר הנסיבות החריגות, כדוגמת חשש לעיוות דין, אשר מצדיקות התערבותו של בית משפט זה.

10. למעלה מן הצורך אוסיף כי יש לדחות את טענת המבקש לפיה בית משפט השלום נדרש להתרשם באופן בלתי אמצעי מהמפקחים המוצעים, וכי הוא אינו רשאי לבסס את החלטתו בנדון על המלצות תסקירי שירות המבחן. בפסיקת בית משפט זה נקבע כי ההחלטה האם להתרשם באופן בלתי אמצעי מהמפקחים המוצעים מסורה לשיקול דעתו של בית המשפט הדן בהליכי המעצר, וכי החלטה זו תלויה בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה (ראו לדוגמה: בש"פ 22/15 פלוני נ' מדינת ישראל (7.1.2015); בש"פ 1903/18 מרואני נ' מדינת ישראל (10.4.2018)).

11. אף אני סבורה כי ההחלטה בדבר הצורך בהתרשמות ישירה מהמפקחים המוצעים תלויה בנסיבות המקרה הקונקרטי ומסורה, מטבע הדברים, לשיקול דעתה של הערכאה הדיונית, וכי לא בכל מקרה יידרש בית המשפט לזמן את המפקחים לדיון בפניו על מנת שיעמוד על טיבם. כך, במקרים שונים, בהם בית המשפט מעריך כי התרשמותו מהמפקחים לא תשפיע על החלטתו בדבר האפשרות לשחרר את הנאשם לחלופת מעצר או לעצרו בפיקוח אלקטרוני,

אין טעם בזימונם לפניו רק על-מנת לצאת ידי חובה פורמלית בנדון. כמו כן, לעיתים, עמדת שירות המבחן בדבר התאמת המפקחים המוצעים - בין לחיוב ובין לשלילה - היא מובהקת ואינה מחייבת התרשמות עצמאית של בית המשפט מן המפקחים. כאמור, הדבר נתון לשיקול דעתה של הערכאה הדיונית אשר תנהג כחוכמתה.

12. כך בענייננו. עיון בהחלטת בית משפט השלום, שאושרה כאמור על ידי בית המשפט המחוזי, מעלה כי בית משפט השלום לא סבר כי התרשמות בלתי אמצעית מהמפקחת המוצעת תוביל להחלטה לשחרר את המבקש לחלופת מעצר. ההחלטה להותיר את המבקש במעצר נבעה, בין היתר, מהמסוכנות הנובעת ממנו ומהיותו מכור לסמים, ונתמכה בעמדת שירות המבחן לפיה המפקחת המוצעת לא תוכל להציב לו גבולות אפקטיביים. בנסיבות אלה, לא מצאתי כי נפל פגם בהחלטת בית המשפט המחוזי שלא להתערב בשיקול דעתה של הערכאה הדיונית בנדון.

13. אעיר כי לא נעלמה מעיני טענת המבקש, לפיה קיימת עמדה שונה הגורסת כי ראוי שבית המשפט הדן בבקשה לשחרור נאשם לחלופת מעצר יתרשם מהמפקחים המוצעים באופן ישיר ולא יסתפק בהמלצת שירות המבחן בנדון (ראו: בש"פ 450/19 גנאל נ' מדינת ישראל (31.1.2019); בש"פ 1815/19 אבו זאיד נ' מדינת ישראל (25.3.2019)). ואולם, מהטעמים הנזכרים לעיל, אני סבורה כי החלטה בנדון נגזרת מנסיבותיו של כל מקרה ומקרה, וכי אין להטיל חובה גורפת להתרשמות ישירה אשר תחול גם במקרים בהם מבחינה מהותית אין בכך צורך.

14. סוף דבר: נוכח כל האמור לעיל, הבקשה למתן רשות ערר נדחית.

ניתנה היום, י"ט בחשוון התש"ף (17.11.2019).

ש ו פ ט ת